https://achterderug.nl

DE HERDERIN.

Men moet al niet veel eischen aan 't leven stellen, als men tevreden het zoo eenvoudige en eentonige werk van schapen-hoeden verricht.

's Morgens al de hei op, en daar vertoeven, den langen, eentonigen dag, met boven zich de lucht en rondom zich de heide, alleen gestoffeerd met schapen. En als eenige afwisseling de breikous. Want ander, meer inspanning eischend werk zou de aandacht afleiden.

Ja, als men afgeleefd is, en niet meer werken kan, om dan nog zich nuttig te maken met op de schapen te passen, dat kan!

Maar als men jong is, gelijk de Herderin van Millot!

Ze hebben ook een bijzondere geaardheid, onze heidebewoners.

Ik zou wel eens een echten Hollandschen boer willen zien, wiens wagen op een goeden keer, in plaats van met een paard, met een koe bespannen werd. Hoe de man trappelen zou van ongeduld, en 't ongewone trekdier voor 't minst een ziekte op den hals zou jagen door zijn uit voortvarendheid geboren ongeduld.

Maar de heideboer houdt het er bij uit, en sukkelt langzaam, z'n pijpje rookend, naast de kar. Ik heb het gezien, iederen dag weer, en mij verwonderd over z'n lankmoedigheid.

En van dien aard moet men iets in zich hebben, wil men een goed hoeder of hoedster van de schapen zijn.

Drift en voortvarendheid komen hier niet te pas. Moed is hier niet, als in het Oosten, een vereischte. Alleen bedachtzaam moet men zijn. Zacht en voorzichtig.

Neen, een herder of herderin moet geen hooge eischen aan 't leven stellen.

Hij of zij moeten het kunnen dulden, dat de stroom van 't woelige leven hen voorbij vliet, terwijl zij van verre staan.

En als ze dit kunnen, dan is er nog zooveel schoons, dat de drukke, haastige werker niet kent, maar waarmee zij eigen zijn.

„Hei! Wat heb je nou aan hei?" zeggen stadsmenschen, die de eentonige schoonheid van deze wijde uitgestrektheid niet kunnen waardeeren.

Maar de herderin merkt verscheidenheid, waar de vreemde eenvormigheid ziet.

En als de heide bloeit!

Ja, dan waardeeren ook stadsmenschen haar. En dan koopen ze de mandjes van gevlochten hei om er hun salon mee te sieren. En dan zingen dichters van de wijde, blijde heide.

Maar als de stormen komen en de regenvlagen 't gezicht striemen en straks de schapen niet meer buiten kunnen . . . !

Neen, veel van 't leven vragen moet men niet, om een goede herderin te zijn.

En toch, zou 't voor velen niet goed zijn, als ze eens een zomer zich gingen geven aan 't schapenhoeden!

Als ze, alleen met de geduldige dieren op de stille heide, eens aflegden hun wereldlust, hun zucht naar genieten, hun leven van schijn?

Als ze eens leerden stil te zijn, en op te merken, en te luisteren?

Want in de wijde eenzaamheid, waar geen andere menschen zijn dan wijzelf, krijgen we zoo dikwijls een heel anderen kijk op veel dingen. Dan wordt klein, wat eerst ontzettend groot en gewichtig scheen, en daarentegen gewichtig datgene, wat we in een drukke omgeving de moeite van het overdenken niet waard vonden.

Dan zien we ook ons-zelf anders. Niet meer, zooals de menschen ons zien, als de bezige, ijverige, voortvarende werkers. Als de strijders voor Gods eer misschien. Daar, in de wijde eenzaamheid, leeren we ons klein gevoelen. Daar leeren wij, die 't altijd zoo druk hebben, luisteren.

Luisteren ook, naar wat God ons te zeggen heeft.

Want daar staan geen menschen tusschen Hem en ons.

Daar is geen rumoerige drukte, die Zijn stem onverstaanbaar maakt.

Neen, ik weet het wel, de meesten van ons kunnen niet gaan naar de hei, al zouden ze 't willen.

Maar of we daarom altijd en altijd weer zoo druk bezig moeten zijn?

Of we waarlijk nooit eens een oogenblikje kunnen vinden om tot ons-zelf te komen, om naar God te luisteren?

Wie meent van niet, zie toe, dat God hem niet in de stilte leide.

Als 't niet gewillig gaat, dan desnoods gedwongen.

Want luisteren naar God *moeten* we.

En als we 't niet doen in onze goede dagen, als we gezond zijn en bezig, dan zal op ons het woord van toepassing worden: „Ik zal haar voeren in de woestijn." Als er dan maar op volgen mag: „En Ik zal naar haar hart spreken."

Otto Funcke verhaalt, dat deze woorden, op een bloemkaart geschreven, hem toegezonden werden, toen hij een tijdlang om redenen van gezondheid afscheid had moeten nemen van zijn werk en van zijn gemeente.

Maar is de woestijn wel vol verschrikking, als God er is, om naar ons hart te spreken?

Voelen wij niet juist in donkere dagen meer dan gewoonlijk Zijn tegenwoordigheid, omdat wij er dan meer dan gewoonlijk behoefte aan hebben?

Wellen dan niet uit het hart de woorden, zoo dikwijls gedachteloos door ons opgezonden:

„Ik zie Uw aanschijn blinken
In donk'ren nacht.
Behoed mij voor verzinken
Door Uwe macht?"

Neen, 't is niet noodig, dat we als herder of herderin achter de schapen gaan loopen.

Niet iedereen deugt hiertoe.

En 't is zelfs niet goed, als de jeugd niet haar plannen, niet haar idealen heeft.

En ook wie rijper van jaren is, mag wel begeeren te staan in 't volle leven, te strijden met ongebroken kracht.

Mits dat leven hem niet gansch en al voor 't aardsche opeische.

Mits hij niet voor zichzelf, maar voor zijn God strijde.

Mits er iets van den herder in ons is. Iets van zijn zorg voor 't hem toevertrouwde. Iets van de zachtheid, waarmee hij waakt voor 't hulpelooze. Iets van de stilheid, waarmee hij zijn eenvoudig dagelijksch werk verricht.

Niet trachten naar het verhevene.

En als God ons toch tot het grootere roept, omdat wij in het kleine getrouw waren, dàn dit grootere verricht in Zijn kracht, tot Zijn eer.

Verricht in den geest van Hem, die zeide: „Ik ben de goede Herder. De goede Herder stelt Zijn leven voor Zijn schapen."

In den geest van Hem, die ons opwekte: „Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van harte, en gij zult rust vinden voor uw ziel."

Dan zal over ons komen de geaardheid der ziel, die eenmaal de dichteres deed zingen:

„Zoo gaf ik gaarne wensch en wil
In 's Heeren hand, en hield mij stil.
Zoo dan, als door een rieten fluit,
Bij zwijgend eigen stemgeluid,
Gods adem door mij henen blies,
Hoe groote winst bij klein verlies!"

J. M. WESTERBRINK-WIRTZ.

https://achterderug.nl